

LBRIS

We know
books

Anca Petrușca

Singura partitură care m-a obsedat

Târgu Mureș
2022

Capitolul 1

“Cicatricile au puterea ciudată de a ne aminti că trecutul nostru este real.”²

Era dimineată când am deschis ochii. O stare de neliniște începea să mă cuprindă pentru că nu recunoșteam camera în care eram. Când mi-am amintit că eram într-un hotel din Londra, o sumedenie de sentimente mi-au inundat corpul. Vibram toată la gândul că eram în același oraș cu *el*. Nu l-am mai văzut de 13 ani, atunci a avut singurul concert în Leeds, orașul meu natal, iar ultima dată ne-am auzit acum 10 ani, când m-a sunat să ne întâlnim. Ieri seară, în timp ce străbăteam în plimbare străzile Londrei, îmi părea că îl văd peste tot. După nouă ani de psihoterapie, știam că nu aveam voie să mă gândesc la *el*, dar Londra era iadul meu.

M-am trezit târziu, așa că am tras aer adânc în piept în încercarea de a alunga orice sâmbure de gând care mi-ar aminti de *el*. Au trecut totuși 10 ani în care am încercat să îl

² Cormac McCarthy

uit și în care am învățat să îmi ascund sentimentele. Speram zadarnic să îmi iasă și astăzi.

Îmbrăcată cu o fustă de culoarea muștarului, largă, lungă până la glezne și cu o cămașă albă, am ieșit grăbită din cameră să iau micul dejun.

- Hei, somnoroaso! Se pare că vom întârzia împreună azi, mi-a spus Mark afișând un zâmbet larg.

Îmi plăcea Mark. Era cel mai amuzant coleg dintre toți. Nu avea o statură impunătoare, deși era înalt, dar părul lui șaten de lungime medie îmi amintea de...*el*. Din cauza aceasta uneori nu rezistam să îl am pe Mark în preajma mea. În special în zilele mele *plângăcioase*, când dorul de *el* era atât de mare încât mi-l alinam permițându-mi *luxul* de a-i asculta muzica sau de a-l urmări pe YouTube. Dar în general, ca și azi, prezența lui Mark îmi făcea bine.

- Bună dimineața și ție, am răspuns cu un entuziasm copilăresc.

Ușile liftului s-au deschis, iar Mark mi-a făcut semn cu mâna, invitându-mă să intru prima. Nu i-am mărturisit niciodată că aveam o teamă îngrozitoare de lifturi, dar nici nu voiam să-i spun. Nu îmi doream deloc să devin subiectul lui de glume pentru următorii ani.

Sala rezervată pentru servirea micului dejun era destul de mică ținând cont de mărimea hotelului, dar era foarte cochetă. Avea doar cinci mese din lemn alb, fiecare dintre ele având câte patru scaune. Acestea din urmă aveau o tapiserie care mă ducea cu gândul la Răpirea din Serai. Am zâmbit amintindu-mi fugitiv de *el*.

- La ce te gândești? M-a întrebat Adèle în timp ce îmi trăgeam scaunul să iau loc la masă.

Adèle era singura persoană din agenția de marketing la care lucram, care îmi cunoștea sentimentele, deși niciodată nu i-am dezvăluit numele lui complet.

- Nu îmi spune, a continuat Adèle, suntem în Londra, a concluzionat aruncându-mi o privire dezaprobatore și scuturând din cap.

- Sper că v-ați odihnit bine, am încercat să schimb subiectul.

Era primul eveniment de asemenea anvergură la care participa Carla, ceea ce o emoționa peste măsură. Având și eu probleme de anxietate, o înțelegeam perfect.

- Va fi o zi interesantă și frumoasă, vei vedea, am mângâiat-o pe spate, încercând să o liniștesc.

- Exact! Mai ales că diseară tu și cu mine vom rupe niște mese, a adăugat Mark râzând. Dansând, bineînțeles, a continuat când mi-a văzut fața întrebătoare.

Dacă nu i-aș fi cunoscut mintea bolnăvicioasă, probabil aș fi crezut că se gândea doar la dans, dar mă amuzam pentru că îmi plăcea să îl văd binedispus. Uneori îmi era greu să înțeleg de ce nu avea curajul să mărturisească faptul că o plăcea pe Carla.

- Vom întârzia! A sărit Mark sorbindu-și toată cafeaua din cană și în același timp căutând un Uber.

Ajunși la The May Fair Hotel, am primit ecusoanele și am fost conduși în sala de conferințe. Am început să am palpitații pentru că nu mă așteptam să fie atât de multă lume. Sala era arhiplină!

Urma să prezint studiul de caz al unui client căruia i-am crescut afacerea prin campanii de Guerilla Marketing. Mai aveam 4 ore până atunci, timp suficient să încerc să mă liniștesc și să îmi repet exercițiile de respirație. Din cauza

emoțiilor nu mă puteam concentra să îi ascult pe speakerii dinaintea mea.

Eram speaker de câțiva ani, dar niciodată nu am reușit să îmi înving anxietatea când eram în Londra, gândindu-mă mereu că poate fi în sală. Zâmbeam de fiecare dată când conștientizam că marketingul nu era un domeniu de interes pentru *el*, prin urmare nu avea motive să participe la asemenea evenimente.

Era deja ora 13 și urma momentul meu. Nu aveam voie să cedez, deși picioarele nu mă mai ascultau și le simțeam parcă din gelatină, în timp ce urcam pe scenă.

- Bună ziua! Bine v-am găsit și vă mulțumesc pentru invitație.

Stăpână pe mine, am început discursul. În fața auditoriului mi se schimba mereu energia și deveneam dintr-o dată specialistul apreciat și recunoscut. Am răspuns întrebărilor din public de parcă Guerilla Marketing ar fi fost a doua mea limbă nativă, deși nu era unul dintre domeniile pe care le stăpâneam - aveam alți colegi specializați în asta. La final, nu am uitat să specific faptul că dacă cineva avea nevoie de consultanță, agenția la care lucram era pregătită să îi ajute cu cea mai mare plăcere.

Sala era în picioare și mă aplauda frenetic, cred că erau cel puțin 200 de persoane care mă aclamau. Wow! Ce succes!

În pauza de masă am făcut schimb de cărți de vizită cu mai mulți antreprenori, iar Carla, care era prin preajmă, îmi lua cât mai repede din mână cărțile de vizită. Știa cât sunt de distrată, iar noi ne doream ca informațiile să ajungă în siguranță la biroul din Leeds.

- Abia aștept să ajungem la after-party. Sunt curioasă cine va cânta în seara asta, a spus plină de entuziasm Carla, când intram în foaierul hotelului unde eram cazați.

Va cânta îmi răsuna în minte ca un clopot ale cărui bătăi îmi radiau direct în inimă, făcând-o să o ia la goană. Încercam fără succes să mă conving că șansele ca *el* să cânte în seara aceasta erau minime. Probabil eram albă la față, pentru că toți trei mă priveau de parcă ar fi văzut o stafie, dar niciunul nu mi-a spus nimic.

Lumina difuză a Londrei îmi invadea camera. Nu reușeam să îmi stăpânesc dorința de a privi pe geam, iar golul din suflet îmi creștea tot mai mult. Mă gândeam la faptul că era aici pe undeva, pe una dintre străzile Londrei. Dorul de *el* și de vocea lui mă cuprindea mai mult decât îmi doream. Îmi venea să țip sau să sparg ceva, dar știam că acesta nu era un comportament potrivit. Oricum nu aș fi schimbat nimic.

A fost ideea lui Nicolas, CEO-ul agenției, ca eu să am o cameră separată pentru a mă putea odihni. Știam cât de mult mă apreciază, dar nu îmi plăcea că mă trata diferit. Puteam foarte bine să dorm în aceeași cameră cu fetele, măcar nu aveam timp să mă gândesc la *el*. M-am întors cu spatele la geam abia când ochii îmi erau plini de lacrimi. Detestam stările astea! Dar nu puteam decât să le accept pentru că până la urmă le trăiam din cauza mea.

Pentru after-party am ales să port o rochiță din voal negru, pe un umăr, creată de Vivienne Westwood. Abia când am așezat rochița pe cuvertura întinsă a patului, am conștientizat că a trecut camerista prin cameră, pentru că în graba de azi dimineață am lăsat patul dezordonat.

Cu coada ochiului am observat buchetul de crini albi ce stătea pe noptieră. Mirosul lor m-a deranjat de când am intrat în cameră, dar nu am descoperit sursa.

Pe bilețelul așezat pe flori scria:

Felicitări pentru azi! Mark mi-a spus că te-ai descurcat de minune. Nicholas

Oricât de mult apreciam gestul, uram mirosul crinilor. Inițial m-am gândit să arunc florile la gunoi, dar până la urmă am hotărât că ar fi mai bine să le ofer fetelor, sperând că se vor bucura.

- Adèle, am spus când aceasta a deschis ușa camerei, Nicholas mi-a trimis ăștia, mă strâmbam, la buchetul de crini.

- E nebun? Nu știe ca nu îți place mirosul crinilor? Am să îl sun imediat!

Adèle era o fată minunată. Nu era situație în care să nu fie de partea mea, să nu mă încurajeze sau să nu îmi ia apărarea. Reacția ei de data aceasta mi s-a părut puțin deplasată. Putea accepta florile și toată problema ar fi rămas între noi.

- Adèle, apreciez că te gândești la mine! Nicolas știa asta, dar probabil a uitat. Hai să ne pregătim pentru petrecere! Am încercat să o liniștesc.

- Așa e, a strigat Carla din baie. Abia aștept să văd ce trupă au invitat.

Inima mea a luat-o la galop din nou. Oricât de mult încercam să îmi înfrânez gândul, nu puteam să nu sper că îl voi revedea... După 13 ani!

- Carla, plec cu Aylin să o ajut să își închidă fermoarul rochiei, a spus Adèle în timp ce mă împingea în hol, închizând ușa în urma noastră. Ok, a început Adèle, e a doua oară când Carla pomenește ceva despre artistul din seara asta, și e a doua oară când tu ești albă la față. Ori îmi povestești de bună voie, ori am să te forțez să o faci.

- Of, Adèle! E o poveste complicată și lungă.

- Ți se pare că nu aș înțelege? Încearcă-mă! Cât despre lungimea poveștii, scurtează-o! Tonul vocii îi era sacadat, iar ea își ținea mâinile în sân.

- Dar ți-am povestit deja. E vorba despre Alex, i-am spus pe un ton plângăcios.

- Care Alex? Marea ta iubire... Alex?

- Da, am șoptit din cauza emoțiilor care m-au lăsat fără putere.

- Ce e cu el?

- Ți-am spus că el cântă și cântă la evenimente private.

- Și tu crezi că el va cânta în seara asta? Și-a dat ochii peste cap.

Mă deranja atitudinea ei. Nu era momentul să fiu luată peste picior. Am aprobat totuși dând din cap. O parte din mine își dorea asta, o parte din mine spera asta. TOTUL din mine aștepta să îl revadă.

- Aylin, hai să gândim puțin logic. Nu spun că nu ar cânta bine, dar crezi că organizatorii vor aduce pe cineva necunoscut? Adică, uite cât de entuziasmată e Carla!

- Adèle, Alex e celebru! Mă rog a fost... A ales să se retragă din media, dar trupa lui a fost câțiva ani în topuri.

Am lăsat să îmi iasă un oftat adânc.

- Au fost anii în care m-am îndrăgostit de el, am șoptit.

- Ok. Pământul către Aylin! Și-a fluturat Adèle palmele în fața mea. Tu ai habar cine e omul asta? L-ai cunoscut măcar?

- Nu e nevoie să îl cunosc, Adèle. L-am văzut. Simt că este o legătură între noi pe care nu o pot explica! Știu lucruri despre el fără să le fii citit sau să le fii auzit undeva. Am știut data lui de naștere și al doilea lui prenume, iar presa nu a făcut decât să îmi confirme. Cum îți explici toate astea?

- Se numesc co-in-ci-den-țe! Aylin, te rog! Am mai povestit despre asta, știi ce înseamnă imaginea lui pentru

tine. Te iubesc, dar te rog încercă să nu te mai minți singură. Fii mai realistă! E doar o imagine.

Nu voiam să stric seara încercând să o conving că ceea ce simțeam era mai mult decât real. Știam cum să-mi ascund sentimentele pentru Alex, așa că aveam de gând să mă prefac și față de ea că el nu există pentru mine. Am dat din nou din cap, și mi-am întins brațele să o îmbrățișez.

- Auuuuu! A strigat Mark pe holul hotelului văzându-ne îmbrățișate.

- Mark! Am spus, admirând cât de bine arăta în costum.

- Hei, un bărbat are dreptul să viseze, s-a amuzat.

- Dar nu la colege de lucru, a adăugat Adèle în timp ce l-a bătut ușor de umăr când a pornit spre camera ei.

Cu coada ochiului i-am făcut un semn discret lui Adèle. Speram să înțeleagă despre ce e vorba, doar de la ea știam că Mark părea a fi îndrăgostit de Carla.

- Mă rog, nu cu două colege odată, a adăugat Adèle râzând și a intrat în cameră.

- Ce bârfești voi două? M-a întrebat Mark urmărind-o pe Adèle și dezlipindu-și cu greu privirea de la ușa camerei în care aceasta tocmai a intrat.

- Ți-am spus cât de bine arăți îmbrăcat așa? L-am întrebat aruncându-i un zâmbet peste umăr, în timp ce deschideam ușa camerei mele.

- Stai! Voiam să vorbesc cu tine, mă prinsese de mână. Pot să intru?

- În ritmul asta nu voi fi pregătită de nici o petrecere, am spus dându-mi ochii peste cap.

- Durează doar 5 minute, mi-a promis.

Am acceptat, pentru că îmi părea foarte serioasă problema. Cred că nu l-am văzut niciodată atât de panicat. I-am spus, în schimb, că va trebui să fac duș înainte să mă

îmbrac și că aș prefera să nu aud pe viitor discuții pe tema asta. M-a surprins când a acceptat.

- Hey! Patul tău e mai confortabil și cum se face că...

Apa se prelinge pe trupul meu și nu mai auzeam decât niște mormăieli pierdute. Încercam, din nou, fără succes, să mă relaxez. Îmi doream din tot sufletul să îl revăd, deși știam că îmi merit pedeapsa din plin.

- Gata! Am strigat din baie. Te ascult!

Oh, nu! Rochia, ciorapii, pantofii - toate îmi erau pe pat! În același moment, de parcă mi-ar fi citit gândurile, Mark a deschis ușa întinzându-mi cu o mână hainele, în timp ce își ținea cealaltă mână la ochi.

- Nu credeam că poți să fii gentleman, am râs.

- Scopul scuză mijloacele, a chicotit și el. Aș vrea te pregătești cât mai repede, ca să mă ascuți.

- Pare foarte important, am strigat din baie în timp ce mă îmbrăcam.

- Este!

- Ok, domnule Taylor, sunt doar urechi! L-am încurajat, după ce ieșită din baie m-am așezat pe scaunul măsuței de toaletă, unde am început să mă machiez.

- Rapid ca un plasture, a șoptit în timp ce se agita în jurul meu. Sunt îndrăgostit!

- Ha.Ha.Ha.Ha! Acesta e marele tău secret?

- Dar nici nu ți-am spus de cine.

- Mark, am văzut cum o privești, am văzut cum te privește și cum îți vorbește. Cred că și Carla e îndrăgostită de tine.

- Carla?! M-a întrebat șocat. Cine a zis ceva despre Carla?

- Cum? Am întrebat eu șocată, de data asta.

- La Carla țin ca la surioara mea. E mezina agenției, despre ce vorbești?

- Și dacă nu e ea, atunci... Mark, tu ești îndrăgostit de Adèle? Am sărit, pentru că în timp ce am rostit întrebarea am și revăzut în minte toate semnele transmise de Mark către Adèle: zâmbete, atingeri, priviri. Am conștientizat că am fost oarbă pentru că nu mi-am dat seama până acum.

Îl priveam cum încerca să dea din cap, dar a reușit doar să își închidă ochii în semn de aprobare.

- Oh, nu, nu, nu... Am spus ducându-mi o mână la frunte.

- Mie îmi spui? Nu e ca și cum ar înțelege. Nu e ca și cum ar accepta să încercăm să fim împreună. De asta aveam nevoie să vorbesc cu tine și să îți cer sfatul. Ce să fac, Aylin?

- E simplu! Încerci să o uiți!

Știam în sinea mea că era imposibil, dar încercam să îl ajut să depășească un moment destul de periculos, cunoscându-l pe Adèle. Și apoi, poate el avea mai mult noroc decât mine. Poate el reușea să își învingă sentimentele.

- Deci asta tot șușoteați voi pe hol? Încerci și tu să uiți pe cineva? A întrebat văzându-mă privind abandonată într-un punct pe care mintea mea nu reușea să îl perceapă.

- Da. Ți-am satisfăcut curiozitatea? Am râs fals. Cât despre cealaltă problemă, mă gândesc și am să îți dau un răspuns.

- Mulțumesc!

Când să mă ridic de pe scaun, Mark mi-a întins mâna să mă ajute.

- Nu am vrea să pătească ceva mica noastră vedetă, nu?

- Mulțumesc, Mark.

- Cu plăcere. Pot să îți spun că arăți senzațional?

Am zâmbit și i-am făcut un semn cu mâna că ar fi timpul să plecăm.

Ieșeam din cameră când ne-am întâlnit pe hol cu fetele care tocmai ajungeau în dreptul ușii camerei mele. Carla ne-a oferit în glumă un zâmbet plin de subînțeles, dar reacția lui Adèle a fost cea care m-a șocat.

- Ia uite unde era prefăcătoria! Adèle era plină de revoltă. Cât timp aveai de gând să ții ascunsă asta? A întrebat arătând cu mâna spre noi doi.

- Ce?! Nu! Adèle nu e ceea ce crezi, am încercat să îi spun.

- Nu e? Dar ce cred? S-a grăbit să ajungă înaintea noastră la lift.

- Ai răspunsul! I-am spus lui Mark, apoi am alergat să o ajung pe Adèle. Așteaptă, așteaptă! Am strigat, reușind să opresc închiderea ușilor, punându-mi mâna între ele. Adèle plângea când am intrat în lift.

- Nu mă așteptam din partea ta la așa ceva, mi-a spus cu ochii plini de lacrimi.

- La ce nu te așteptai? Adèle, am vorbit doar. Mi s-a confesat și i-am promis că îi dau un sfat, dar se pare că i-l dai tu în locul meu.

- Adică? M-a întrebat Adèle printre suspine.

- Dacă mai plângi îți strici machiajul și ar fi păcat. Ți-aș spune cu cel mai mare drag, dar cred că ar fi mai bine ca voi doi să vorbiți. Nu e povestea mea, deci nu ar fi corect să ți-o spun eu. Te rog, oferă-i șansa de a-ți explica.

Adèle începea să se liniștească, iar clinchetul liftului ne anunța sosirea la parter. Cât timp îi așteptam pe Mark și Carla, ajutată de câteva șervețele umede, încercam să repar ce se mai putea din machiajul ei.